

Arrest

nr. 138 518 van 13 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 17 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 mei 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 augustus 2010 wordt de aanvraag van de verzoekende partijen ontvankelijk verklaard.

Op 7 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de verzoekende partijen gemachtigd worden tot verblijf van één jaar op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 6 december 2012 wordt het verblijf van de verzoekende partijen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voor de duur van 12 maanden verlengd.

Bij brief van 8 augustus 2013 werd de tweede verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer uitgenodigd om binnen de 8 weken na ontvangst van deze brief, het bijgevoegd medisch getuigschrift volledig en leesbaar ingevuld over te maken evenals alle andere medische rapporten met betrekking tot de evolutie van haar ziekte.

Op 19 november 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet te verlengen. Tegen voormelde beslissing werd een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend.

Op 28 november 2013 werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen uitgereikt. Tegen voormelde beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend.

Op 1 juli 2014 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Bij beslissing van 7 augustus 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.07.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[...] in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 19.11.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 12.05.2010. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 12.05.2010 (zie bevestiging arts dd.4.08.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 19.11.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tót het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Op 7 augustus 2014 wordt de beslissing genomen om aan elk van de verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen. Tegen voormelde beslissingen worden eveneens een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring ingediend.

Op 7 augustus 2014 wordt eveneens de beslissing genomen om elk van de verzoekers een inreisverbod op te leggen. Tegen voormelde beslissingen worden eveneens een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring ingediend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter juncto artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007).

2.1.1. Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“De bestreden beslissing gaat enkel in op de vermeldingen in de medische getuigschriften; de Staatssecretaris vergelijkt enkel de medische getuigschriften van de eerdere aanvraag met de nieuwe aanvraag.

Art. 9ter -§ 3, 5° Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds bij een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Art. 9ter - §3 5° beperkt zich echter niet tot elementen genoemd in het medisch getuigschrift; de beperkte vergelijking in de bestreden beslissing van de elementen ingeroepen in de respectievelijke medische getuigschriften kan dus niet leiden tot de conclusie dat er geen nieuwe elementen zouden zijn ingeroepen.

Ook in de aanvraag om machtiging tot verblijf (of de andere bijlagen) zelf kan een nieuw element worden ingeroepen.

De vraag of er nieuwe elementen zijn, beperkt zich m.a.w. niet een vergelijking van de medische getuigschriften, doch wel van de globale dossiers...

Het blijkt niet dat de Staatssecretaris (noch de arts-adviseur) ook de respectievelijke aanvragen en bijgevoegde stukken heeft vergeleken c.q. onderzocht; uit het advies blijkt dat enkel de medische getuigschriften werden vergeleken.

De aanvraag en de aanvullende stukken bevatten verschillende nieuwe elementen, vnl. inzake de bijzonder gebrekkige beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor tweede verzoekster noodzakelijke behandeling en geneesmiddelen; zie p. 3 t.e.m. 5 van de nieuwe aanvraag:

[...]

Waar de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze nieuwe elementen, is zij niet afdoende gemotiveerd en in strijd met art. 9ter § 3, 5° Vreemdelingenwet.

Alle voorgaande elementen zijn constitutief voor een schending van de materiële motiveringsverplichting.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van verzoekers:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk werd verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“[...].”

In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat verzoekers als dusdanig geenszins de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 4 augustus 2014 betwisten omtrent de aandoening en de gezondheidstoestand van eerste verzoekster.

Zij stellen enkel dat er in hun aanvraag nieuwe elementen zouden zijn aangebracht betreffende de gebrekkige beschikbaarheid en toegankelijkheid van de adequate behandeling en de geneesmiddelen.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel ontegensprekelijk dat verzoekers in het kader van de vorige aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het daaropvolgend verblijfsrecht wel degelijk elementen hadden aangevoerd omtrent de slechte beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst.

In dit opzicht kan onder meer verwezen worden naar het advies d.d. 18 november 2013 van de ambtenaar-geneesheer, waarin het volgende wordt gesteld:

“Betrokkene stelt dat zij de mogelijkheid niet zal hebben regelmatig een adequate behandeling te ondergaan, dat haar gezondheidstoestand bijgevolg snel achteruit zal gaan en dat complicaties van de aandoening waaraan zij lijdt de kop zullen opsteken die in Servië niet op een correcte wijze kunnen worden behandeld.”

Verzoekers kunnen derhalve niet ernstig voorhouden als zouden zij in het kader van hun vorige aanvraag geen elementen hebben aangehaald omtrent de slechte beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling.

De loutere omstandigheid dat zij in hun aanvraag van 1 juli 2014 omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid andere bronnen citeren dan in het kader van hun vorige aanvraag en verlenging doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij reeds in het kader van die vorige aanvraag elementen hadden ingeroepen omtrent de slechte beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst, noch laat dit toe vast te stellen dat de thans bestreden beslissing kennelijk foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Eén van de door verzoekers in hun van 1 juli 2014 geciteerde bronnen werd overigens door de ambtenaar-geneesheer zelf gehanteerd in het kader van de opstelling van zijn advies van 18 november 2013.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers met hun betoog niet aantonen met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij tonen evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Bijgevolg, tonen verzoekers geenszins een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekers een schending aanvoeren van artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007, dient te worden opgemerkt dat die onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder “middel” in de zin van voormelde bepaling moet worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006)

In het verzoekschrift ontbreekt zowel een duidelijke omschrijving van voormelde bepalingen als een duidelijke omschrijving van de wijze waarop zij door de thans bestreden beslissing worden geschonden.

Die onderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

Het middel is niet ernstig.”

2.1.3. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De thans bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend.

In de bestreden beslissing wordt inderdaad gesteld dat verzoekers in hun nieuwe aanvraag een standaard medisch getuigschrift voorleggen waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 12 mei 2010 en dat het voorgelegd medisch

getuigschrift slecht de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene bevestigt. In de beslissing van 19 november 2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand en werden de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht, zo stelt de gemachtigde ambtenaar. In de beslissing wordt verder verwezen naar het advies van de arts-adviseur 4 augustus 2014, dat luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 12.05.2010 en d.d. 01.07.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 01/07/2014 een SMG en bijlage voor, opgesteld door dr. B. R. [...] op 04/06/2014. Uit deze medisch getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 12/05/2010. Op het SMG wordt namelijk vermeld dat de betrokkene lijdt aan een PTSD met stemmingsschommelingen en spanningssymptomen maar dit zijn louter symptomen van de reeds eerder ingeroepen diagnose. Op het SMG d.d. 04/06/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

In casu betwisten verzoekers niet dat de ingeroepen medische elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Het kernpunt van het betoog van verzoekers is dat zij in hun aanvraag zelf elementen met betrekking tot de gebrekkige beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling en geneesmiddelen in Servië, hebben ingeroepen. Zij citeren ter zake de pagina's 3 tot en met 5 van hun aanvraag.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partijen bij aangetekend schrijven van 12 mei 2010 een eerste aanvraag indienden om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. In hun oorspronkelijke aanvraag van 12 mei 2010 gaven verzoekers reeds aan dat ze van mening waren dat er in het land van herkomst voor de tweede verzoekende partij geen adequate behandeling beschikbaar was. Het feit dat nieuwe informatie zou zijn aangeleverd over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de vereiste zorg, doet geen afbreuk aan het hiervoor gestelde: nu reeds werd vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij zich niet zouden beroepen op dezelfde aandoening bij het indienen van de onderhavige aanvraag, kunnen zij deze meest recente aanvraag evenmin hanteren om de beoordeling van de beschikbaarheid en toegankelijkheid in de beslissing van 19 november 2013 in een ander daglicht te stellen. Het gegeven dat de beslissing van 19 november 2013 eventueel niet op correcte gronden zou zijn genomen laat niet toe te concluderen dat de verwerende partij verkeerdelijk oordeelde dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om, op basis van dezelfde rechtsgrond, tot een verblijf te worden gemachtigd. Daar anders over denken zou volledig indruisen tegen de geest van artikel 9ter, § 3, 5°, dat, zoals reeds gesteld, tot doel heeft te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen de bestuurlijke beslissing van 19 november 2013. Daarenboven wordt opgemerkt dat de voormelde beslissing van 19 november 2013 bij arrest van 13 februari 2015 met nummer 138 515 vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden. Een schending van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). In het hoofding van hun middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, maar zij laten na op voldoende en duidelijke wijze een omschrijving te geven van de wijze waarop voormelde rechtsregels geschonden werden. Ambtshalve wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS